

7. neděle velikonoční rok A (2026)

1. čtení – Sk 7,55-60

Vidím Syna člověka, jak stojí po Boží pravici.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Štěpán, plný Ducha Svatého, pohleděl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po Boží pravici. A zvolal: „Vidím nebesa otevřená a Syna člověka, jak stojí po Boží pravici!“ Oni se však dali do velkého křiku, zacpávali si uši a všichni se na něho zuřivě vrhli. Pak ho vyhnali ven za město a začali ho kamenovat. Svědkové si přitom složili svrchní šat k nohám jednoho mladého muže - jmenoval se Šavel. Tak Štěpána kamenovali. A on se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“ Klesl pak na kolena a hlasitě zvolal: „Pane, nepřičítej jim tento hřích.“ A po těchto slovech skončil.

Mezizpěv – Žl 97,1+2b.6+7c.9

Hospodin kraluje, je povznesen nad celou zemí.

Nebo: *Aleluja.*

Hospodin kraluje, ať zajásá země,
ať se radují četné ostrovy!
Spravedlnost a právo jsou základem jeho trůnu.

Nebesa hlásají jeho spravedlnost
a všechny národy vidí jeho slávu,
všichni bohové se mu koří.

Neboť ty, Hospodine, jsi povznesen nad celou zemí,
svrchovaně vynikáš nade všemi bohy.

2. čtení – Zj 22,12-14.16-17.20

Přijď, Pane Ježíši!

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, uslyšel jsem hlas, který mi řekl: „Hle, přijdu brzy a moje odplata se mnou, abych odměnil každého podle jeho činů. Já jsem alfa i omega, první i poslední, začátek i konec. Blaze těm, kdo si vypírají šaty; budou mít právo na strom života a branami vstoupí do města. Já, Ježíš, poslal jsem svého anděla, abych vám svědčil o tom, co se týká církevních obcí. Já jsem výhonek (z Davidova kořene) a Davidův potomek, zářivá jitřní hvězda.“ Duch i nevěsta volají: „Přijď!“ Kdo to slyší, ať také zvolá: „Přijď!“ A kdo žízní, ať přijde: kdo touží po živé vodě, ať si ji vezme zadarmo. Ten, kdo to dosvědčuje, říká: „Ano, přijdu brzy!“ Amen, přijď, Pane Ježíši!

Zpěv před evangeliem – Jan 14,18; 16,22

Aleluja. Nenechám vás sirotky, praví Pán, jdu a zase k vám přijdu a vaše srdce se bude radovat. Aleluja.

Evangelium – Jan 17,20-26

Ať všichni jsou jedno!

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, prosím nejen za své učedníky, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. A slávu, kterou jsi dal mně, dal jsem já jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno: já v nich a ty ve mně. Tak ať i oni jsou v dokonalé jednotě, aby svět poznal, že ty jsi mě poslal a žes je miloval, jako jsi miloval mne. Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal, aby viděli mou slávu, kterou jsi mi dal, protože jsi mě miloval už před založením světa. Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a tito (moji učedníci) poznali, že jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich.“

Homilie

Drazí bratři a sestry,

dnešní evangelium 7. neděle velikonoční nás uvádí do velmi zvláštní chvíle. Ježíš se modlí. Neučí zástupy, nekoná zázraky, nehádá se s farizeji. Modlí se k Otci. A říká slova, která jsou nesmírně silná: „Otče, oslavil jsem tě na zemi, dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil.“

Je zvláštní, že to Ježíš říká ještě před křížem. Ještě před utrpením, opuštěností a smrtí. A přece už ví, že jeho cesta směřuje k naplnění. Protože láska, která se dává až do krajnosti, nikdy nekončí porážkou.

Možná si někdy klademe otázku: Kde je vlastně ovoce Kristova vykoupení? Stačí otevřít zprávy a vidíme války, násilí, nenávist, podvody, rozdělené rodiny, lidskou tvrdost. A člověka napadne: Jestli Kristus svět vykoupil, proč je kolem tolik zla?

Jenže problém není v tom, že by Kristovo vykoupení bylo slabé. Problém je v tom, že člověk často nechce být zachráněn. Bůh nikoho nespasí násilím. Kristus otevřel dveře, ale člověk jimi musí projít.

Vykoupení není magie. Je to dar. A každý dar musí být přijat.

Je to podobné jako s chlebem na stole. Můžeme o něm krásně mluvit, můžeme obdivovat jeho vůni i vzhled, ale dokud ho nejíme, nenakrmí nás. Stejně tak můžeme obdivovat Krista, znát evangelium, chodit do kostela — a přesto zůstat vnitřně hladoví, pokud Kristu skutečně neotevřeme svůj život.

A právě dnešní evangelium nás zve k otázce: Co vlastně dělám s Kristovým vykoupením já osobně?

Svatý apoštol Pavel napsal: „Z Boží milosti jsem to, co jsem.“ Ale hned dodává: „Jeho milost ve mně nebyla marná.“ To je důležité.

Boží milost nesmí zůstat nevyužitá. Nestačí ji obdivovat. Je třeba s ní spolupracovat.

To znamená něco konkrétního:
odpustit, i když je to těžké,
bojovat se sobectvím,
nezvyknout si na hřích,
modlit se i tehdy, když necítíme útěchu,
zůstat věrní ve svém povolání.

Každý životní stav má své kříže. Rodiče nesou starost o děti. Manželé zápasí o věrnost a trpělivost. Starší lidé nesou samotu a nemoc. Mladí zápasí s nejistotou a tlakem okolí. Kněží někdy nesou únavu a zklamání. Ale právě tam všude může člověk prožívat své spojení s Kristem.

Kristovo vykoupení totiž není jen událost minulosti. Je to síla pro dnešek.

A možná je dobré si položit ještě jednu otázku: Kdyby dnes skončil můj život, mohl bych s pokojem říci: „Pane, snažil jsem se dokončit dílo, které jsi mi svěřil“?

Nemuseli jsme být dokonalí. Ani apoštolové nebyli dokonalí. Ale jde o to, zda jsme svůj život brali vážně. Zda jsme bojovali o dobro. Zda jsme se po pádu vraceli. Zda jsme dovolili Kristu, aby nás proměňoval.

Slavný Michelangelo Buonarroti na konci života řekl: „Nejsem unaven životem. Jsem hladový po životě, protože život po životě pokračuje.“

To je křesťanská naděje. Kristus nepřišel jen zlepšit tento svět. Přišel otevřít člověku věčnost.

A proto dnes prosme:

Pane, dej, ať tvé vykoupení nezůstane v našem životě marné. Ať o tvé lásce nemluví jen naše slova, ale celý náš život. Amen.